

Hovedtræf. (En Stemme: Det er ikke det Samme.) Det er ganske det Samme. Der var en Strid mellem Oppositionens Politik, som var at anvende Pengene til økonomiske Formaal, og Høires og Regjerings-Partiets Politik, som var at anvende dem til militære Formaal (Scharling: Det har jeg ikke sagt.) Det kan altid blive Gjenstand for en Forhandling mellem det ærede Medlem og mig, naar den Tale foreligger, som han har holdt. Jeg skal bestræbe mig for at staffe Referatet til Veie, men jeg har det ikke her, og derfor vilde jeg før ikke nævne det ærede Medlem; naar jeg ikke har Referatet liggende for mig, fører det i Almindelighed ikke til noget Resultat at disputere om, hvad man har sagt, men naar jeg faar Referatet, faar jeg nok Leilighed til at forhandle med det ærede Medlem under Finantslovsbehandlingen, saa kan vi tage Taler for os, og det skulde glæde mig, om jeg havde opfattet det ærede Medlem som mere betagen af Militarismen end han virkelig er, men jeg tror det ikke.

Jeg kan begribe, at man under disse Forhold kan sige: Det er lige meget, hvordan det gaar, det var lige saa godt at have den rigtig gamle Absolutisme, fordi dette jo kun er Absolutisme. Dette vil jeg meget bestemt værgе mig imod. Jeg paastaar, at det har gennem de sidste Aar ganske særlig vist sig, hvor nødvendigt det var, at Folkethinget, trods al den Fristelse, der kunde være til at afvise Forhandling, bestemt og konsekvent har fastholdt Forhandlingspolitikken lige over for Regjeringen. Det er derigjennem ganske vist ikke lykkedes os at faae Regjeringen til at afholde sig fra i og for sig forkerkte og ufornuftige Foranstaltninger, men det have vi virkelig ikke ventet, men hvad der derimod er lykkedes, det er at afgjøre, hvor Ansvar og hele Skylden ligger for den Politik, der nu føres, og som i Virkeligheden er en Politik, der maa føre til Landets Undergang. Om der kan vendes tilbage fra denne Politik, ved jeg ikke, men saa meget er sikkert, at Betingelserne nu vil blive langt sværere, og Vanskelighederne langt, langt større, end de vare for et Aar siden, da Regjeringen ikke havde slaaet ind paa denne Politik, og deri ligger for mig Hovedbetydningen af det, som her ligger for, det er det afgjørende Skridt, hvorved en Tilbagevenden til lovlige Tilstande bliver langt vanskeligere. Medens man fra Regjeringens Side tidligere har indskrænket sig til at afholde sig fra at gaa videre, har man nu gjort langt mere, thi det er ikke gennem enkelte Forelæggelser eller enkelte mindre Indrømmelser, der nu kan naas en virkelig

Forstaaelse, men kun gennem en helt ny Politik fra Regjeringens Side, en Politik, der afgjørende tydeligt og klart bryder med Brovikorismen og bryder med Militarismen. Om Regjeringen vil være i Stand dertil, derpaa tvivler jeg i højeste Grad; efter hvad der er foregaaet har jeg ikke Tro til, at Regjeringen er saa stærk lige over for de Bestræbelser her i Landet, der efter vor Mening er til Landets Fordær, at den virkelig vil kunne faae Bugt med disse Bestræbelser, og jeg frygter derfor for, at det, her er sket, vil blive Indledning til en lang Periode af Konflikt, hvor det vil blive Regjeringen mere og mere umuligt, at lægge Baand paa de Uvster, som den har vaakt, og altfor meget har vi vist Svaghed lige overfor.

Med Hensyn til selve Lovforslaget skal jeg naturligvis følge det ærede Medlem, der talte først (Tauber), ved at stemme for dets Overgang til 2den Behandling, idet selvfølgelig ved Lovens senere Behandling de enkelte Spørgsmaal maa drøftes og afgjøres i det Udvalg, der faar den til Behandling. Kun vil jeg med Hensyn til et Punkt gjøre en bestemt Indsigelse. Det var et Punkt, der blev fremdraget, saavidt jeg hukker, fra den ærede Conseilspresidentens Side. Den ærede Minister sagde, at her hævdede Folkethinget ikke sin Stilling eller sin Ret, medmindre det gik til Rigsretten. Det var ikke ved Afgjørelserne eller ved Afstemningerne her i Thinget, at Folkethinget kunde hævde sin Stilling. Det er utvivlsomt urigtigt, og jeg tror ogsaa den ærede Minister selv vil indrømme det, hvis han nærmere vil overveie sine Ord. Bevillingsspørgsmaalet afgjøres udelukkende her i Thinget. En anden Sag er, at Spørgsmaalet om Straf og Erstatning er en Sag, der kun kan afgjøres af Rigsretten, og hvis man altsaa finder det rigtigt under de nuværende Forhold med Rigsretten, saaledes som den er indviklet i de politiske Forhold og uden Ministeransvarlighedslov, at forelægge den det Spørgsmaal, vil det være der, det afgjøres. Men Bevillingsspørgsmaalet, Spørgsmaalet om en Bevilling er givet eller ikke givet til en Foranstaltning, kan kun afgjøres af Rigsdagen og ikke af Rigsretten, og det er aabenbart det Gæste, Thinget har at besatte sig med for Diebliffet, saa Thinget hævder ubetinget sin Bevillingsret, idet det giver et endeligt og ubetinget Botum med Hensyn til det Forslag, som her ligger for.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Strup): Det ærede Medlem, som nu udtalte sig, begyndte med en Beklagelse af, at han havde foranlediget, at denne